

klimbaly na tvářích a nadrech. Jeli se vztýčil, v pěsti třímaje velké nůžky, bledý v tváři, tak bledý, jako tenkrát otec jeho, skoták, když lomcovala jím zimnice u samého ohně. Náhle spatřiv, jak don Alfonso s tím kadeřavým vousem, samotovým kabátkem a zlatým řetězem vzal Maru za ruku, spatřiv, že se jí byl dotkl, vrhl se na něho a jedním řezem podfal mu krk jako kůzleti.

Později, veden jsa před soud, spoután, zničen, nebránil se ani.

„Jakže?“ pravil. „Neměl jsem ho ani zabit?... a on vzal mně mou Maru!...“

Obsah:

	Str.
Sedlák kavalír	3
Zrzoun Malpelo	12
Pastucha Jeli	31